

ТАЄМНИЦЯ УСИНОВЛЕННЯ, ЗАКОНОДАВЧЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Запорізька державна інженерна академія, кафедра українознавства

Сьогодні є важливим питання що, пов'язане з захистом прав і свобод дітей та молоді, насамперед дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування. В Україні відбувається активний процес формування національного законодавства та механізмів щодо реалізації державної політики у сфері дитинства. За часів незалежності прийнята низка нормативно-правових документів щодо стану дитинства в Україні, які спрямовані на реальне поліпшення становища дітей, зокрема дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування, захист їхніх прав. Так, у Законі України «Про охорону дитинства», охорона дитинства визначається як загальнонаціональний пріоритет і встановлюються основні засади державної політики у сфері забезпечення реалізації прав дитини на життя, охорону здоров'я, освіту, соціальний та правовий захист.

Об'єктом особливої уваги з боку держави, мають бути діти, що живуть у важких соціальних умовах. До категорії таких дітей в Україні належить низка груп: діти-сироти; діти, позбавлені батьківського піклування; діти із соціальних сімей; діти, які порушили Закон; діти-інваліди; діти із сімей безробітних або ті, що змушені працювати; діти – жертви економічних катастроф; діти, що втекли з дому; діти-наркомани та ті, що зловживають спиртними напоями. Зростає кількість бездоглядних дітей.

Щороку понад 12 тисяч дітей знаходять покинутими, загубленими, забутими і майже половина з них – це малята віком до 7 років. Як результат – у будинках дитини, дитячих будинках і школах-інтернатах кількість дітей, позбавлених родинного середовища та опіки, зростає. Кожна з цих категорій дітей потребує особливої уваги і диференційованого підходу щодо форм захисту. Відповідно до ст. 20 Конвенції про права дитини діти, постійно чи тимчасово позбавлені сімейного оточення, мають право на особливий захист та допомогу з боку держави. Держава повинна забезпечувати соціальний захист дитини.

Дійсно, держава надає притулок самотнім, нікому не потрібним дітям. Порядок і розміри відшкодування витрат на перебування дитини в будинку дитини, дитячому будинку, дитячому будинку-інтернаті, дитячому будинку сімейного типу, прийомній сім'ї встановлюється законодавством України. Але щоб дитина не відчувала себе обділеною, мало її утримувати, можливо, навіть у відносно нормальних умовах. Необхідно створити особливі умови, що визначатимуть її побут, фізичне та психічне здоров'я, характер, а також спілкування з оточуючими людьми. На жаль, майже в усіх закладах, де виховуються діти-сироти і діти, позбавлені з різних причин сімейного оточення, панує специфічна сирітська атмосфера.

Аналіз проблеми сирітства свідчить про те, що умови, в яких живуть такі діти, гальмують їхній розумовий розвиток, спотворюють розвиток особистості, затримують її соціально-психологічну адаптацію. В результаті діти, які повинні навчитися говорити й ходити у рік чи два, починають говорити й ходити в три-чотири роки, внаслідок чого вони відстають у своєму розвитку і не можуть стати школярами звичайних шкіл, а поповнюють контингент допоміжних шкіл або дитячих будинків.

В усьому світі дитина – це майбутнє країни. Багата, міцна, розвинена, могутня та країна, яка дбає про своє майбутнє. Тому, для удосконалення роботи щодо пропаганди національного усиновлення, для запобігання збільшення сирітства в Україні виникає потреба в розробленні Державної програми розвитку національного усиновлення дітей в Україні.

